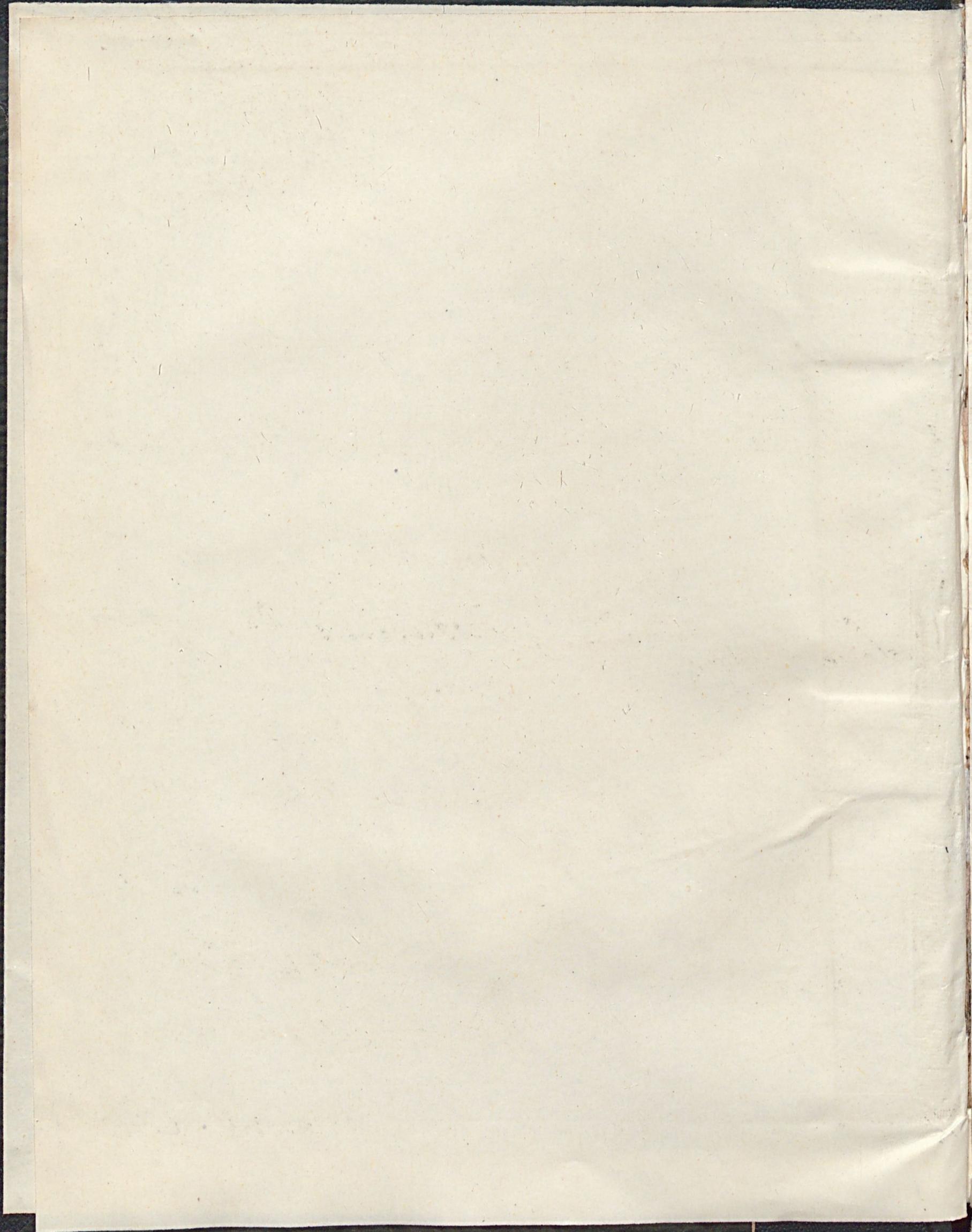

[Faint, illegible handwriting in a cursive script, likely a list or index of names and titles.]

0.
1.
1.
1.
1.

1657

1. Bosius, Lu. Aureus: De clinicis.
2. Roscherus, Christophorus Philippus: De affectionibus
juramenti judicialis.
3. Schroeter, Emeritus Fredericus: De emphyteusi.
4. Schroeterus, Emeritus Fredericus: De protestatio-
nibus.
5. Schroeterus, Emeritus Fredericus: De supplicationibus.
6. Schroeterus, Emeritus Fredericus: De perjurio.
- 7° et 8° Stranchius, Johannes: Quaestiones controversae
in jure publico Romano - Germanico occidentes.
8. Stranchius, Johannes: De conditione iuribiti.
9. Stranchius, Johannes: Dissertatio ad Cap. vene-
rabilem, extra. de electione et electi potestate.
- 10° et 11° Stranchius, Johann: De fundo nobili. 2 Exempl.

1657.

11. Structius, Johannes: Puericitatis jurisdictio et
~~de~~ l. 2. D. de puericitate. ubi de vatis.
12. Struve, Georgius Adamus: De fidei commissis
universalibus
13. Struvius, Georg Adamus: De interdictis in genere,
et in specie de interdictis retinendae possessionis,
ubi possidetis et utrobi.
14. Struve, Georgius Adamus: De injuriis verbalibus.
15. Struve, Georgius Adamus: De superioritate prin-
cipum imperii
16. Struve, Georgius Adamus: De legitimatione
17. Struvius, Georgius Adamus: De iudicio feudali
18. Struve, Georg Adamus: De emptione venditione
19. Struvius, Georgius Adamus: De servitute pascendi

1657

20. Struvius, Georg Adamus: De locatione conductione
21. Nuzepauer, Erasmus, Collegii juris dei octavus: et
lectionem cursoriam Wilhelmi Leiseri innotat.
22. Nuzepauer, Erasmus: De jurisdictione ecclesiastica
- 23⁴⁰₌ Wexius, Johann Christophorus: De querela inoffi-
cioris testamenti. 2 Exempl.
24. Wexius, Johann Christophorus: De donationibus
25. Wexius, Johann Christophorus: De actione
anomala seu irregulari.

165

11.

12.

13.

14

15

16

17

18

19

133.
THESES JURIDICÆ
DE

1657, 10^a 1.
FEUDO NOBILI, *M^{id}*

Quas
D. O. M. A.

Ex decreto & autoritate Magnifici & Nobilis-
simi Jctorum Ordinis in Illustri Salanâ,

PRÆSIDE

VIRO NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, CON-
SULTISSIMO ATQVE EXCELLENTISSIMO

DN. JOHANN. STRAUCHIO,

Jcto & Antecessore hujus Academiae Celeberrimo,
Consiliario Saxonico, in supremo judicio Ducum Saxo-
niæ & Scabinatus Adessore gravissimo, &c.

*Domino Preceptore atque Promotore suo
summoperè observando.*

Disputationis inauguralis loco
PRO LICENTIA

Summos in Utroque Jure honores & privilegia
Doctoralæ rite capessendi

publico eruditorum examini submittit

ALEXANDER Hummel

in Auditorio Jctorum,

Ad d. 25. Jul. horis ante & pomeridianis.

JENÆ,

Typothetâ SAMUELE KREBSIO,

ANNO M DC LVII.

V I R O

ADMODUM GENEROSO, MAGNIFICO, NOBILISSIMO ET MAXIME STRENUO

DN. JOHANN. NICOLAO à Schönfeldt
IN WACHAV & LIEGAV HÆREDITARIO,
PROPRINCIPI, CONSILIARIO ET CURATORI
SUPREMO SAXO-HENNEBERGICO,

*Domino Mecenati atque Patrono Meo summâ obsequiosi
animi veneratione atatem prosequendo.*

Verebar equidem initiò, ne in imprudentiæ atque audaciæ crimen inciderem, si Generosam T. Magnificentiam, cui vix adspectu, nedum ullo servitii genere innotui, publice compellarem, Ejusdemque splendidissimo nomini Disputationem hanc inauguralem pro more recepto inscriberem: Attamen, cum non solum illa præprimis cura mentem meam jamdudum agitaverit, quæ de ditissimæ observantiæ cultum, cupidumque inserviendi animum erga Illam signo saltem aliquo ostenderem, ansam vero ad hoc, nescio quâ temporis vel fortunæ invidiâ nancisci hactenus non potuerim; Sed etiam Dissertationis argumentum ac materia Tui, Vir admodum Generose, augusti nominis auspicio atque tutelâ, si non digna, saltem indiga videantur, tantum absuit postea, ut ista jam præsens occasio inanis à me prætermitteretur, ut potius re melius perpensa, nec non aliunde insuper animatus, ambabus, quod dicitur, manibus eam apprehendendam, indeque lucem quandam ab eximio virtutis nobilitatisque Tux splendore hisce Chartis fœnerandam esse existimaverim. Quare tantum Tuæ, Vir Maxime, autoritati, qua fulges, simul atque prudentiæ, quæso, tribuas, ut imprudentiæ huic meæ ignoscas hocque literarium G. T. M. in observantis & obsequiosi animi tesseram dedicatum munus, licet minùs politum, juxta me totum in patrocinium tuum pro egregiâ tuâ in alios humanitate serenâ fronte suscipias. Quam favoris & benevolentis auram jam spirare, quanto certius mihi persuasum habeo; tantò magis Omnipotentem DEUM precibus veneror, ut G. T. M. Patriæ, Nobiliss. Familiæ, & denique etiam mihi, sospitem atque incolumem quàm diutissimè servare & prospera quæque ipsi largiri velit. Ita vovebam Athenis Salanis 13. Calend. Aug. Anno 1657.

Generosa T. M.

addictissimus Cliens

ALEXANDER Hummell
Autor.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

PROOEMIUM.

Uanquam nullam ferè in universo
 jure materiam reperire liceat, in quâ non
 amplius alicui, dubias & difficillimas quæstiones
 discutiendi variasque interpretum non modo ab
 aliis sed à seipsis sæpè dissentientium opiniones
 ad juris principia tanquam ad lydium lapidem
 revocandi pateat Campus: hisce tamen illam juris partem, quæ
 de usu feudorum prodita est, ita abundare, ut præ cæteris omni-
 bus una hæc imprimis mirum in modum afflicta esse videatur, ne
 mo facile inficias ibit. Præterquam enim quod constat, eos, qui
 nobis jus feudale literis consignarunt, homines privatos tantùm,
 fuisse, nullam habentes legis faciendæ potestatem, isti insuper adeò
 sese ostenderunt justæ methodi insolentes esse, ut nullo adhibito
 materiarum delectu, prout ipsis in mentem venerat, hanc juris ci-
 vilis partem non disposuissent, sed distraxissent potius plerique fate-
 antur. Etenim non tantùm titulus titulo connexus atq; coagmē-
 ratus non est, sed in eodem titulo etiam res diversæ proponuntur,
 atque ad nauseam usque repetuntur. Quam autem periculosa
 sit hujus juris confusio & incertitudo, res ipsa satis testatur. Cum
 non de suggrundiis, de glande legenda, de mortuo inferendo aut
 aliis similibus quæstionibus in istâ juris parte disputetur, sed de
 re omnium maximâ maximèque necessaria, quâ publica omni-
 um ferè regnorum adeoque præsentis etiam Imperii Romano-
 germanici forma & dignitas potissimùm continetur & conser-
 vatur. Quam etiam ob causam ex istâ juris parte præcipuum quod-
 dâ membrum s. articulum, qui est de feudo nobili, loco disputa-
 tionis in auguralis assumere, & quantū ingenii vires permittunt,
 propter mirâ feudistarum in ejus descriptione variationem, in
 genuinam ejus naturam paulò penitius inquirere bonoque cum
 Deo sequentes de eo theses proponere libuit.

A 2

I. Est

THESES. I.

EST itaque feudum nobile, per cuius concessionem ex potestate & voluntate concedentis nobilitas ejusque jura alicui conferuntur.

Varia quidem apud feudistas in 2. f. 10. in quo primaria istius materiae sedes est, de hoc feudo nobili inveniuntur opiniones & descriptiones, sed omnes partim ineptae, partim imperfectae ac vitiosae. Qualis est (1.) quando dicunt: feudum nobile esse illud, cui vis nobilitandi à principe tributa est, sive, quod personam accipientis nobilitat. Gothofr. Ant. *Disp. feud. I. th. 6. lit. b.* Wesenb. *tr. feud. c. 2. n. 4.* Præterquam enim, quod unde hoc dignosci possit, non exprimat, non magis feudum aliquod personam nobilitare potest, quam locus sanctificare hominem. *c. 3. g. & fin. D. 40.* aut is, qui emit domum Decurionis, decurio inde appellari. *l. 4. C. de intol. lib. X.* Sicuti nec navicularius fit, qui emit rem naviculariam. *l. 2. C. de prad. & omn. reb. navic. lib. XI.* cum res hominibus accedant, conditionemque à persona accipient, non è diverso. *§ 37. d. R. D. l. 1. in fin. C. d. imp. lucrat. descript. L. X.* Præterea etiam hoc inconveniens ex eâ sequeretur, quod successores ignobiles s. plebeji tam singulares quam universales, simul ac modo possessionem feudi nobilis acquisiverint, nobilitatem inde consequantur, quod tamen dictæ descriptionis Autores non solum ipsi negant, Gothof. Ant. *d. l. b. in fin.* sed etiam voluntati concedentis, quæ solum ad primum acquirentem ejusque legitimos descendentes directa censetur, nec non experiëntiæ repugnare videtur. Obrecht. *d. jur. feud. l. 1. c. 5. n. 37. add. th. 7. in fin.* Laborat igitur ista definitio hoc vitio, quod contra regulam Logicorum latior sit suo definito. Multò minus (2.) probanda eorum opinio, qui à servitio & præstatione rationem appellationis desumunt, tunc demum feudum nobile esse contendunt, quando fit præstatio nobilis, ut quia feudatarius solum solvit accipitrem, vel unum canem aut quid simile Tusch. *tom. 3. concl. pract. lit. F.*

concl.

concl. 192. n. 3. Uti n. hoc sine ullâ probabili ratione afferitur; ita aliâ insuper refutatione minimè opus habebit. Ejusdè farinae sunt etiam illæ, quas ulterius recenset Tiraqv. *d. nobil. c. 7. n. 1. & seqq.* Obrecht. *d. c. 5. n. 20.* Verissimè proinde sentire videntur illi, qui feudum nobile à personâ concedentis, potestatem & voluntatem per feudum aliquem nobilitandi habentis, denominari volunt, quo respectu longè facilius tolerari posset ea, quæ (3.) à Vult. *1. f. 8. n. 9.* Niell. *Disp. 1. th. 7. lit. c.* Hunn. *tr. feud. c. 6. divis. 3. opin. 3. p. 67.* affertur. Nobile scilicet feudum esse, quod ab eo, qui potestatem & voluntatem nobilitandi habuit, concessum est. Sed cum sic iterum dubitare liceat, an soli personæ, an verò simul etiam rei nobilitatis jura sint tributa; cum etiam de eo casu possit iute lligi, ubi concessio prius feudo seorsim quis deinde nobilitatur, nec ullus ad rem respectus habetur, ideoque adhuc ea verba adjicere placuit: per cuius *feudi sc.* concessionem. Ut scilicet intelligatur, non sufficere ad constituendum feudum nobile, nobilitate personam accipientem quocunque modo donari, sed prætereà etiam requiri, ut concessio nobilitatis ad rem à concedente simul sit restricta, nec aliter ipsenisi per eam ejusmodi dignitatem alicui conferre voluerit. *Vid. Nobil. Dn. D. Struv. Consobrinus atq; præceptor meus atatem devenerandus Syntagm. jur. feud. D. 3. th. 5.* Obrecht. *d. c. 5. n. 30.* Quanquam verò nobilitas à personâ dependeat, eiq; soli & non rei propriè cohæreat, adeoque minus aptè feudum inde denominationem quandam accipere videatur: Attamen cum ea per rem feudalem conferatur, & prætereà collatio illius faciat, ut respectu ipsius rei juribus quis fruatur peculiaribus, hinc meritò etiam feudo ob jura hæc, quæ ipsi rei quasi sunt connexa, nobilitatis nomen tribuendum videtur. *Vid. Nobil. Dn. D. Struv. d. th. 5.*

II. Hujus feudi nobilis à feudistis duæ constituuntur species: Regale nimirum & Nobile in specie sic dictum.

Sumitur itaque vox nobilis vel generaliter & latè, quomodo jam fuit definitum; vel specialiter & strictè pro inferiori ali-

A 3 quâ

quâ dignitate, qua persona vel res ex certis causis ab eo, qui nobilitandi potestatem habet, plebejâ conditione solùm eximitur, & præclaris privilegiis condecoratur. Nobiliss. Dn. D. Struv. *Exerc. feud. 3. th. 5. Obrecht. d. c. 5. n. 44.*

III. Regale sive illustre feudum est. cuius investiturâ dignitas regalis confertur ab eo, qui potestatem conferendi habet.

Qualia feuda sunt ea, quæ conceduntur sub nomine Ducatus comitatus, marchinatus &c. 2 f. 10. Reink. d. reg. sec. & Eccles. p. 1. cl. 4. cap. 16. n. 5. & 31. Quanquam enim nonnulli putent, ad feudi regalis constitutionem non requiri, ut dignitas regalis alicui simul conferatur, idque sub speciali aliquo nomine veniat, sed omne illud regale censeri, quod à rege vel summo principe alicui conceditur, eamque ob causam ejus hanc descriptionem forment: quod supremi principis autoritate vel ab alio superiore non recognoscendo concessum est. Hottom. in 2 f. 37. verb. *beneficio regali.* Eorum tamen opinio non solum nullos adhuc nactus est defensores, sed etiam textui d. 2. f. 10. è diametro adversatur, ubi illi, qui de ducatu & similibus feudis à principe sunt investiti, ab aliis de plebe vel plebis parte simpliciter investitis expressè distinguuntur, id quod colligi potest ex particulâ adversativâ *verò*, quæ semper diversitatem quandam à præcedentibus importat. Ruding. I. Obs. I. non obst. d. 2. f. 34. verb. *de beneficio regali & verb. à rege investitum.* Hisce verò aliisque similibus regalem quandam dignitatem inesse, indeque nomen suum sortiri satis constat ex 1. f. 14. procul dubio ideò, quod de ejusmodi feudis investiti ad regiâ quandam dignitatem potestatemq; propriè reges accedentem aspirent & præcellentem nobilitatem consequantur Obrecht. d. c. 5. n. 33. Reink. d. c. 16. n. 21. Cujus rei illustre exemplum in imperio nostro præcipuè nobis exhibent Electores cæterique principes & status imperii tam Ecclesiastici quam seculares, ratione sc. suorum Archiepiscopatum, Electoratum, Episcopatum & similibus feudorum regalium, quæ immediate ab imperatore & imperio recognoscunt. Gemmel. in comp. jur.

jur. feud. p. 5. princ. & superioritatem territorialem in iis exercent.
Nob. Dn. Struv. *Exerc. feud. 6. th. 10. de quâ vid. Reink. d. tract. 1. cl. 5. cap. 3.* Hinc formulæ illæ ad prodigalitatem usque decantatæ promanarunt: Quod quilibet imperii status in suo territorio tantum possit, quantum imperator in universo imperio, de quo Gail. 2. O. 57. n. 7. & 1. de pac. publ. c. 6. n. 10. Quodque ipsum imperatorem propter regalium investituram in suo territorio repræsentet. Wehner. *in obser. pract. verb. Stand des Reichs* quæ quatenus procedant, latius declarat Reink. *d. tract. 1. cl. 5. c. 6.* Carpzov. *d. Leg. Reg. c. 1. sect. 13.* Klock *d. contrib. c. 4. n. 313.* Coeterum de horum feudorum, præsertim verò Electoratum origine latius & accuratius differentem vide Nob. Dn. Struv. *d. Ex. 3. th. 6.* Knich. *Comm. de Saxon. non provoc. jur. verb. Ducum Saxonie. c. 4.* Hoc saltem interim notandum, quod feuda regalia Ecclesiastica à sceptro, quo investitura eorum expeditur, germanico idiomate vocentur *Scepterzēhn* / Feuda verò regalia secularia *Fahnenzēhn* / propter vexillum scilicet, quo principes seculares olim in publico confessu de illis feudis ab imperatore investiri solebant, quod in desuetudinem abiisse scribit Knich. *d. c. 4. n. 55.* Reink. *d. part. 1. cl. 4. n. 10.*

IV. Nobile feudum in specie sic dictum est, cujus investiturâ nobilitas (in specie sic dicta absque dignitate illustri) ejusque ipsi rei quodammodo in hærentia jura secundum voluntatem & potestatem concedentis conferuntur.

Nob. Dn. Struv. *d. Ex. 4. th. 8.* Cujusmodi feuda tres vasallorum ordines sec. text. 2. f. 10. tenuisse censentur. Quorum primus est Capitaneorum s. valvasorum majorum, qui scilicet ab ipso summo principe vel aliquâ potestate de plebe aliquâ vel plebis parte per feudum sunt investiti. Secundus verò est valvasorum simpliciter ita dictorum, & sunt illi, qui à jam dictis Capitaneis beneficium tenent. Tertius denique valvasinorum vel valvasorum minorum, qui ab istius ordinis secundi valvasoribus similiter

liter feudum acceperunt. Illa saltem inter ipsos adhuc inter-
cessit differentia, quod primi ordinis vasalli per infeudationem
à principe factam illicò effecti sint nobiles; Duo verò postero-
res ordines tum demum, si antiquitùs beneficium tenuerint, & ita
ex lapsu temporis vasallis nobilibus annumerati fuerint. 2. f. 10.
vers. *Ceteri verò*. Hæc si hodiernis moribus accommodari debe-
rent, dictis Capitaneis illi status imperii, qui alia feuda immedia-
ta non annexâ dignitate regali possident, nec non liberi & imme-
diati imperii nobiles die freye ReichsRitterschafft in den dreyen
Kreysen/ Schwaben/ Francken und Rhein / haud ineptè compa-
rari posse videntur. Quamvis enim isti hodiè inter status impe-
rii non amplius connumerari possint, cum genuina illa & infalli-
bili notâ jure scilicet sessionis & suffragii in comitiis careant, nec
nomen eorum in receptâ anno 1521. conscriptâ imperii matriculâ
reperiatur. Carpz. d. L. R. cap. 3. sect. 12. n. 29. Ruding. 4. O. 37. Spreng.
Syn. jur. publ. cap. 15. Non tamen, liberum hunc equestrem ordinem
subjectionē & fidelitatē immediatâ, quibus imperio est obstrictus,
penitus amisisse, nec amplius instar Capitaneorum ab ipso impe-
ratore vel imperio dependere, sed unâ cum territoriis suis liberis
sub alterius principis Jurisdictionē redactum esse statim inde con-
cludi potest, quippe à quo ipse Imperator jam dudum Cameram
ad querelâ dictorum nobilium in mandatis seriò dehortatus est,
sicuti refert Gylm. Tom. 3. Symph. fol. 235. voce Nobilitas. Klock. d. con-
trib. c. 4. n. 300. Cum, etiamsi non sit status, nihilominus quispiam
immediatus imperii subditus esse possit, prout elucescit ex *Recess.*
imp. de Anno 1564. S. Und wollen wir: ibi: gegen denen so nicht
Stände des Reichs/ jedoch dem H. Reich immediatè unterworfen
fen. Hinc non solum ab ipsâ Cæsareâ majestate pro benevolo ac
voluntario subsidio requiruntur, umb eine mitleidentliche Hülffe
ohne einigen gewissen Anschlag. R. J. d. An. 1500. S. auch sollen die
Ritter und Knechte etc. S. An. 1566. S. Wir wollen auch aus glei-
chen bedenden. Limn. d. J. P. l. 6. c. 2. n. 10. S. seqq. Klock. d. tract.
c. 14. n. 46. Sed etiam solum imperatorem pro suo magistratu &
ratione feudorum illorum, quæ ab imperio habent, simul etiam
Domino feudi recognoscunt. Gylm. Symph. T. 1. p. 1. t. 3. vot. 7. n. 17.
f. 239.

f. 239. vot. 12. n. 34. f. 263. & f. 216. n. 15. it. f. 238. n. 13. Wehn. obs.
pract. voc. **Landsfürstl. Obrigkeit/** & voc. **Landsteuer.**
adeo ut in ejus & imperii præjudicium ne quidem cum juramen-
to alienæ jurisdictioni sese submittere valeant. *Sixt. de regal. c. 4.*
§. 67. n. 68. Knich. *in epops. n. 177.* Licet in alterius principis terri-
torio nobilia & libera ipsorum prædia sita sint, *vid. Gail. d. ar-*
rest. c. 6. n. 8. ac jure feudi ab eo dependant, per ea, quæ tradit
Gylm. *Symph. T. 1. p. 1. 4. f. 300.* Knich. *d. Sax. non provoc. verb ducum*
Sax. c. 6. n. 3. & seqq. Klock. *d. contrib. c. 4. n. 273. & seqq. usque ad*
n. 279. jung. th. 5. post princ. de quorum alienatione & aliis insuper ad ea
spectantibus questionibus integrum juris responsum cum rationibus du-
bit. & decid. refert Besold. thes. pract. voc. Ritterschafft. vel
etiam alia insuper bona ab eo in feudum teneant. *Limn. d. 7. P.*
l. 6. c. 3. n. 3. & seqq. Spreng. *d. c. 15. in pr.* Quia vasallus quat. talis
non est subditus Domini *vid. 2. f. 5.* Nob. Dn. *Struv. Ex. feud. 8. th. 6.*
in fin. & Ex. 11. th. 2. Klock. *d. tr. c. 14. sect. 2. n. 4. & 18.* nisi forsan in
ejusmodi loco, in quo inhabitantes de consuetudine subjectionis
onus subire tenentur, simul domicilium suum foveant, quomodo
in Electorum & Ducum Saxonie territorii die *Landssässeren* vige-
re testatur *Wehn. obs. pr. verb. Landssässeren/ quò pertinet, quod de si-*
multaneè investitis refert Dn. Struv. Ex. ad ff. 9. th. 52. ex Carpz. lib. 6.
resp. 115. Cujusmodi in casu Domino territorii, perinde ut alii sub-
diti, homagium *Erbhuldigung* præstare tenentur & duplicem per-
sonam Imperialem scilicet & provincialē repræsentare incipiunt.
Gail. d. cap. 6. n. 14. Prætereà quoq; iisdem ferè, quibus aliàs imme-
diati imperii cives gaudere solent, juribus & privilegiis fruuntur.
Adeò, ut quod in principe die *Landsfürstliche/* id in nobilibus im-
mediatis die *freye Adeltiche Obrigkeit* appellari, eosque propter
paritatem jurisdictionis à vicino principe in exercitio suo con-
sueto regalium impediri non debere cum aliis asserat *Wehn. d.*
loc. add. Gail. 2. O. 62. n. 3. Myler. d. princip. & stat. imper. c. 25.
Spreng. d. c. 15. ubi 12. regalia ipsis attribuit. Quæ autem an superioritas
territorialis propterea ipsis sit adscribenda? Quod nego
cum Nobiliss. Dn. Præsidente, *Præceptore meo colendissimo in Disp.*
quam de constitutionibus principum ante triennium præsidendo

B

hic

hic loci habuit ib. 7. vid. Klock. d. tr. c. 4. n. 296. & 300. & c. 14. n. 36. cum seqq. A medii deinde ordinis vasallis illi, qui ab immediato quodam imperii principe de comitatu vel alio feudo nobili ad provinciam suam spectante sunt investiti, non multum distabunt. *add. Reink. d. reg. sec. & Eccl. p. 1. cl. 4. c. 14. n. 33.* A quibus si rursus alii de parte quadam subinfeudati fuerint, valvasinis isti optime assimilari poterunt. Licet vero horum duorum generum vasallos ex longævâ feudorum possessione etiam ratione personæ nobilitatem consecutos esse *per d. text. 2. f. 10.* probabiliter concludi posset: Hodiè tamen absque generali imperii nostri consuetudine id vix asserere licebit, postquam nobilitandi jus de reservatis imperatoris esse dicitur. *vid. th. seq. pr.* Tantum igitur de juribus toti e. g. Ducatui imperatoriâ autoritate initiò tributis ejusmodi de parte quadam investiti sec. voluntatem principis ratione rei in feudum datæ proportionabiliter participare ipsis concessum erit. *add. Reink. d. c. 14. n. 14. & seq. & c. 16. n. ult.*

V. Ad utrumque hoc feudum constituendum respectu concedentis requiritur (1.) potestas (2.) Voluntas, eaque (3.) non simplex sed per illam ipsam rem, quæ in feudum datur, certum aliquem hominem nobilitandi.

Nob. Dn Struv. *d. Ex. 3. th. 5.* Obrecht *d. tr. l. 1. c. 5. n. 23. & 44.* Ex primo itaque requisito fuit, quod licet quis aliàs bona sua pro lubitu in feudum dare possit, nobile tamen feudum, si potestate nobilitandi careat, constituere nequaquam possit. *Reink. d. c. 14. in fin.* Est enim potestas primum requisitum in omni actione, quia potentia est principium cujusque effectus, adeò ut si deficiat potentia, quicquid geratur, incongruum reputetur *Tusch. Tom. 1. conclus. 127. lit. A.* Quæ cum de iis solum intelligatur, quæ salvâ honestate & jure fieri possunt. *l. 15. d. condit. instit. Tusch. lit. P. concl. 460.* & verò jus nobilitandi ad jura majestatis majora referatur, nec nisi ab eo, penes quem summa in Rep. residet majestas exerceri soleat, hinc ultrò sequitur, in nostro imperio à nullo præter imperatorem & eos, quibus præterea ex speciali ipsius concessione

sione competit feudum nobile constitui posse, vid. Limn. d. 7. P.
lib. 6. c. 1. n. 29. & seqq. Carpz. d. Leg. Reg. c. 3. sect. 13. n. 47. & seqq.
quare etiam de reservatis imperatoris esse dicitur. Klock. d. con-
trib. c. 3. n. 54. Huic jam proximè etiam voluntatem accedere ne-
cesse est. Goth. Ant. D. Feud. 1. tb. 6. lit. b. Sicuti enim illud, quod
nostrum est, sine facto & voluntate nostrâ ad alium transferri ne-
quit l. 11. d. R. J. S. 41. d. R. D. Ita deficiente summæ majestatis
voluntate nemo nobilitatem per feudum impertiri vel propriâ
autoritate sibi ipsi arrogare poterit, etiam si prædium aliquod ab eâ
in feudum accipiat, cum feuda sine nobilitate dari possint, & no-
bilitas sine feudis. Ant. d. lit. b. Ista vero nobilitandi voluntas
duplici modo declarari potest *expresse sc. & tacite*. Illud fit, quando
quis vel ab ipso supremo principe vel ipsius nomine & autoritate
ab alio in Ducem, comitem &c. vel etiam nobilem in specie *zum*
Ritter prius evehitur, & simul in signum collatæ dignitatis de be-
neficio quodam investitur. Obrecht. d. jur. feud. l. 1. c. 5. n. 36. Hoc
verò si vel (1.) quis sine præcedente speciali e. g. Ducis creatione
ditionem quandam sub nomine ducatus vel feudi nobilis in spe-
cie ita dicti acceperit. d. 2. f. 10. pr. Tiraq. d. nobil. c. 7. n. 14. quem
modum etiam adhuc hodiè valere putamus. Quamvis enim Ro-
senthal c. 2. concl. 2. in fin. de consuetudine quâdam imperii teste-
tur, quâ de ducatu vel alio feudo majori s. regali simpliciter ab
imperatore investitus non Dux &c. salutetur, sed pro nudo pos-
sessore *Inhaber des Fürstenthumbs oder Graffschafft* &c. ha-
beatur. Ea tamen hoc in casu, quo jam primùm ditio quædam sub-
nomine ducatus in feudum conceditur, locum habere vix pote-
rit. Cum enim concedens sciat vel scire debeat, ejusmodi di-
gnitatem propriè personæ qualitatem esse, eique primariò in-
hærerere, rei verò saltem secundariò & sec. quid inesse posse, hoc
tamen non attento nihilominus dicto modo feudum ejusmodi
de novo constituat, idè nihil aliud inde, quam ejus, personam
accipientis simul nobilitandi, voluntas colligi potest juxta vulga-
tam regulam: Qui vult consequens, vult etiam antecedens! 2. d.
Jurisd. Non secus ac servus, quem contra prohibitionem juris
quis sibi in testamento suo in hæredem elegit, ex præsumptâ testa-
toris mente cum libertate institutus esse censetur. §. 2. J. qui &
ex quib.

ex quib. caus. De alio itaque casu videlicet feudi regalis, quod ex causâ quadam jam noviter imperio fuit apertum, rursus alii sub antiquo nomine concessi erit accipienda. *vid. tb. seq. in fin.* cum consuetudo strictè debeat intelligi ac interpretari Nob. Dn. Struv. *Ex. ad ff. 2. tb. 50.* Vel (2.) quispiam de plebe aliqua vel plebis parte investitus sit cum in finem, ut hujus intuitu officium quoddam vel servitia militaria Ritterdienste in se suscipiat, indeque honorifico aliquo titulo s. nomine. e. g. Capitanei insignitus fuerit. *d. 2. f. 10. vers. qui verò de plebe.* Vel (3.) alicui nobilitandi potestatem habenti ab alio valvasore inferiori s. subvasallo per tempus aliquod militaria præstita sint officia, quò referri posse videntur verba *d. 2. f. 10. si antiquitùs beneficium teneant. add. Obrecht. d. lib. 1. c. 5. n. 27.* haud secus ac ille, qui lateri principis permisso ipsius adhæret, pro nobili habetur. Tiraqu. *d. nobil. c. 6. n. 10.* Quamquam etiam, si quis verba *d. c. 10.* de consuetudine accipere velit, nihil alieni à nobis dixerit, cum sicut leges expressâ ita consuetudo tacitâ summæ majestatis voluntate nitatur. *vid. Nob. Dn. Struv. Ex. ad ff. 2. tb. 19.* eaque aliàs etiam hominem ortu plebejum reddere possit nobilem sec. Tiraqu. *d. tract. c. 10. n. 1. & seq.* Quodnam verò temporis spatium requiratur ad hoc, ut quis ob præstita servitia in numerum nobilium tandem computetur, cum nullibi sit expressum, meritò arbitrio judicis relinquendum erit per *l. 1. §. ult. ff. d. jur. delib. l. 13. ff. d. testib. l. 1. §. 1. in fine d. effract.* Denique (4.) tacita nobilitandi voluntas adest, si infeudationi feudi nobilis ab inferiori quodam principe factæ summa majestas non contradicat, sed facto ipso approbet. *arg. l. 1. §. 6. in fin. C. d. vet. jur. enucl. Tiraqu. d. tr. c. 7. n. 5, 13. & seqq. Reink. d. tr. l. 1. cl. 4. cap. 14. n. 32. add. Klock. d. contrib. c. 4. n. 274.*

VI. In accipiente verò requiritur, (1.) ut tam feudi, quam ejus, quæ per illud offertur, nobilitatis capax sit, animumque (2.) unâ cum re illam acceptandi habeat. Quibus præsuppositis ipsa deinde ejus, perinde ut aliorum jurium in re, subsequitur constitutio & acquisitio.

Hinc

Hinc non solum jure excluduntur illi, qui ad recipiendam nobilitatis dignitatem plane sunt indigni, *l. fin. C. d. stat. & imag. de quibus, an & quinam sint: vid. Limn. d. J. P. l. 6. c. 1. n. 51 jung. sb. seq. circ. fin.* sed etiam, qui tanquam inhabiles, (licet alias per se nobilitatem optimè mereantur) feudum acquirere prohibentur, de quibus itidem, an interdum dentur. *Vid. Dn. Struv. Ex. feud. 5. th. 12. & seqq.* Animum autem nobilitatem cum feudo acceptandi à parte investiendi, ut in omni alià donatione, ita & hic accedere oportet per *l. 55. d. O. & A. l. 19. § 2. ff. d. donat. l. 26. C. eod.* aliàs voluntas concedentis nihil operabitur. Nec enim beneficium invito datur. *l. 69. d. R. 7.* Cæterum de ipsâ constitutione & acquisitione, quæ feudis nobilibus cum aliis communis est. *vid. Dn. Struv. Ex. feud. 7. th. 11, cum Exerc. seq.*

VII. Hæc dicto modo semel alicui feudo indita qualitas licet faciat, ut plerumq; peculia-ria jura ipsi inhæreant, quibus quilibet deinde feudo hoc ad ipsum per investituram feudalem translato uti & frui possit: Ignobilis tamen persona, etiamsi à summo principe de novo sit investitus, nobilitatem inde haud sperabit.

Sicuti enim aliàs semel probata qualitas adscititia postea tamdiu adesse censetur, donec ejus monstretur absentia *l. 51. de R. 7. in 6. l. 2. C. d. profess. & med. l. 22. d. prob. Treutl. V. 2. D. 4. th. 12. in fin.* Ita etiam prædiis quibusdam initio tributa nobilitatis jura, etiamsi defunctus sit primus acquirens, iisdem semper infixæ manent & unà cum ipsis ad quemlibet possessorem trans-eunt. *arg. l. fin. C. d. præd. & omn. reb. navic. nec prius extinguuntur, quam ipsum extinctum sit feudum, vel ab ipso concedente contraria voluntate rursus adimantur. add. Klock. d. contrib. c. 4. n. 278.* Haud secus ac feudum ignobile s. plebejum à nobili acquisitum suam pristinam retinet qualitatem, iisdemque, quibus antea erat, oneribus obnoxium manet. *Klock. d. tr. c. 14. n. 18. & 28.* Cui non obstat (1.) quod nobilitas ista realis ab initio sine per-

sonali constitui nequeat, adeoque unâ expirante & altera expi-
rare debeat. *l. 35. d. R. J.* (2.) quod sese respectu personalis instar
accessorii habere nec sine suo principali subsistere posse videatur.
l. 178. d. R. J. Quanquam enim utraque nobilitas ab initio simul
& uno actu concedatur, nec, personâ penitus ab eâ exclusâ, soli
rei accommodari queat. *th. preced.* Ex istâ tamen simultaneâ
constitutione & conjunctione satis abunde quoque colligitur,
nullam aliam concedentis mentem fuisse, quam ut persona
per rem & vicissim res mediante persona æquè principaliter no-
bilitatem accipiat, & utraque suam separatam distinctamque ab
altera obtineat subsistentiam, nec imposterum una ab alterâ de-
pendeat, quo casu oppositæ juris regulæ officium suum omninò
perdunt. *Canis. in c. 42. d. R. J. in 6.* Cujus rei exemplum dari
potest in obligatione duorum reorum, quorum alter interdum
salva manente in alterius personâ obligatione per pactum libe-
rari potest. *arg. l. 25. junct. l. 23. ff. d. pact.* Nob. Dn. Struy. *Ex. ad ff.*
6. th. 50. Deinde etiam novum non est, ut, quæ semel utiliter
constituta sunt, durent, licet ille casus extiterit, à quo initium ca-
pere non potuerunt. *l. 85. §. 1. d. R. J. l. 140. §. 2. d. V. O.* Sunt autem
istiusmodi jura potissimum (1.) quod vasallus s. possessor de feudo
nobili, pro quo Domino suo præstat servitia, collectas solvere re-
gulariter non teneatur *Tiraq. d. tr. c. 20. n. 164.* *Modest. Pist. conf.*
9. n. 49. Vol. 2. latè Klock. d. contrib. c. 14. sect. 1. n. 12. & sect. 2. n. 1.
cum seqq. ubi etiam unam vel alteram limitationem subjungit. (2.)
quod talia feuda etiam si in investitura nihil de eo sit dictum, ni-
hilominus vel territorialè superioritatè, vel regalia (*hæc duo enim*
differre probat Reink. d. tr. p. 1. cl. 5. c. 2. n. 41. & cl. 4. c. 16. n. 29.
Klock. d. contrib. c. 3. n. 152. & seqq.) vel denique omnimodam
jurisdictionem annexam habeant. *Guid. Pap. decis. 385. n. 1.* Cum
enim ex solâ qualitate vasalliticâ inferri nunquam possit, quod
quis ratione rei in feudum acceptæ Jurisdictioni Domini subji-
ciatur. *vid. th. 4. in med.* idè necesse est, ut illa, quam hæcenus
ipse Dominus in territorio istius feudi exercuit, Jurisdictio unâ
cum feudo in vasallum quodammodo transeat, & ipse quandam
autoregias speciem in illo præ se ferat. Secum namque pugna-
re videtur, uno eodemque respectu & vasallum & subditum esse.

Hinc

Hinc si cum reservatione territorialis superioritatis vel (ratione feudi nobilis in specie ita dicti) superioris s. altæ Jurisdictionis feudum sit concessum, ita ut non tam ad servitia feudalia, quam onera realia aliaque, quæ subjectionem quandam important, ipsi Domino investienti respectu istius feudi ab eo accepti sit obstrictus, verum nobilis feudi nomen vix merebitur. *add. Guid. Pap. decis. 386. Klock. d. contrib. c. 14. n. 18. & 28.* Quamvis è contrario à concessione omnimodæ Jurisdictionis vel mixti & meri imperii ad feudum nobile concludere non liceat. Aliàs namque etiam ille imperii princeps, cui nobilitandi potestas non est, castrum quoddam vel pagum cum superiore vel inferiore Jurisdictione, concedendo nobile feudum constituisse dicendum foret, id quod ea, quæ *th. preced. 5.* dicta sunt, non admittunt. Præterea quoque (3.) ii, qui istiusmodi feuda ab imperatore & imperio immediate possident, eorum intuitu, licet non sint status imperii, nihilominus tamen constitutionibus imperii fruuntur & quoad illa in Camera convenire debent. *Gail. d. arrest. c. 6. n. 9. add. tamen th. 9. & 12.* Unde nobiles quosdam aliàs Landsassios ratione aliquorum bonorum, quæ *Sattelgüter* dicantur, singulariter in hoc, ut ratione illorum ipsis processus in Camera decernantur, privilegiatos esse testatur *Gylm. symph. T. 3. t. 235. Wehner. Obs. pract. voc. Sattelgüter. Ruding. 4. 0. 37.* Quo minus verò propter hæc ipsi rei inherencia jura personam ignobilem tale feudum acquirentem sine novâ concedentis voluntate nobilitas sequatur, præter supra dicta *th. 1.* etiam illâ adhuc obstat ratio, quod ita paulatim summæ majestatis jura non sine ipsius gravi præjudicio & Reipubl. detrimento minuerentur. Dum non amplius, ut deceret, nobilitas virtute, sed pecuniâ æstimaretur *Tiraqv. de nob. c. 7. n. 14. & nemo faciliùs quam divites rustici adeoq; planè indigni ad hanc dignitatem aspirare possent. Gylm. Symph. T. 4. p. 1. V. 30. n. 76.* Cum tamen iis solùm nobilitatis jura sint tribuenda, quos virtutum probant ornamenta, honorumque decorant insignia *per l. fin. C. d. stat. & imag. l. 11. §. 1. ff. d. muner. & honor.* Quo nomine maximè laudandus Dux ille, à quo quispiam sub rusticis moribus & vita incultâ nobilitatem petens tale responsum tulisse fertur:
Divi-

Divitem te facilimè possem facere, nobilem nunquam possem.
Tiraqv. *d. nobil. c. 6. n. 25. in fin.* Et hoc adeò procedit, ut nec ab ipso summo principe noviter de hoc feudo investitus vasallus nobilitate donatus præsumatur. Cum enim ea, qua *th. preced.* allata est, ratio hic omninò cesset & huic rei jura illa non demum sint conferenda, sed ex primâ constitutione ipsi adhuc insint, id- eoque etiam id, quod suprâ de nobilitandâ simul personâ dictum, locum hîc sibi vindicare non poterit. Et quamvis de jure feudali Longob. aliud dicendum videatur propter generalia verba *d. 2. f. 10. pr.* Et in Saxonîâ quoque in feudis regalibus observetur. *Lehn. c. 21. in fin. ib.* Es erhöheth nichts des Mannes Schild noch seinen Adel / denn Fahnenlehn / ob ihme das geltehen wird. Matth. Coler. *decis. 203. Goth. Ant. Disp. feud. 1. th. 6. lit. b.* Huic tamen nostri imperii consuetudo, cujus mentio *d. th. preced.* facta, hodiè prorsus repugnat, secundum quam de hisce feudis simpliciter investiti Inhaber der Herrschaft &c. rectè appellantur à Gail. *de Arrest. c. 6. n. 9.* Quoniam itaque non minus ignobilibus & plebejis, quam nobilibus feuda nobilia sibi comparare & possidere licet. Tiraqv. *d. nobil. c. 7. n. 14.* Hippol. à Collib. *in nobili suo n. 28.* Hinc etiam à possessione eorum certum nobilitatis argumentum desumi nequit. Gylm. *T. 4. p. 1. V. 30.* Nec enim aliquid probat hoc esse, quod ab eo contingit abesse. *l. 10. C. d. probat.*

II X. Expositâ hactenus feudi nobilis constitutione, & naturâ sequitur ut de *judice* potissimum dispiciamus, coram quo quisque, si opus est, jus suum, quod propter istiusmodi feudum sibi competit, persequi & ab alterius injuriâ vindicare possit.

Ordinis equidem & materiæ ratio exposceret, ut totam persequendi rationem, alterum illud juris cognoscendi membrum, Nob. Dn. Struv. *Exer. ad ff. 1. th. 45.* quod in iudicio feudali consistit & præter iudicem etiam actionem Domino vel Vasallo competentem modumque procedendi includit. Nobil. Dn. D. Struv. *Exer.*

Ex feud. i. ib. 10. plenè pertractaremus. Quoniam tamen feuda nobilia reliqua duo cum aliis feudis communia habent, & jam satis enucleatè tradita peti possunt ex Dn. Struv. *Disp. feud. ult. tb. 3. & 10. cum seqq.* ideoque negligentiae vitium nos incururos esse non speramus, si, ne disputatio nostra nimium excreseat, ista tanquam superflua omittamus, & ex hisce iudicem solùm, quippè qui feudis regalibus maximè singularis esse videtur, aliquantò latius nunc contemplemur.

IX. Qui, si controversia de feudis regalibus immediatè ab imperio dependentibus inter duos imperii vasallos incidat, hodiè est ipse imperator.

Reink. *d. p. i. cl. 4. c. 19. n. 41. & seqq.* & quidem aded, ut non solùm Camera Imperialis, utut aliàs supremum imperii sit tribunal, ab ista feudorum majorum dijudicatione penitus excludatur. Ord. Camer. *p. 2. 7. ubi dicitur: Ob auch Sachen vorfielen/ Fürstenthumb/ Herzogthumb/ Graffschafft &c. belangend/ so vom Reich zu Lehen rühren/ so einem Theil gänzlich und endlich abgeprochen werden sollen/ derselbigen Erkänntis wollen wir der Keyserl. Majestät/ oder ihrer Lieb und Keyserl. Majestät abwesen/ Uns/ als Römischen König vorbehalten haben. R Imper. d. An. 1521. tit. der Römischen Keyserlichen Majestät Regiment.* Rosenth. *d. c. 12. c. 1. n. 30.* Gail. *l. O. 1. n. 31.* Reink. *d. c. 19. n. 6.* Sed nec vicariis imperii de hisce feudis cognitio competat, sed futuro imperatori reservari debeat. *A. B. tit. 5. ausgenommen der Fürsten Fahnenlehn/ denn derselben Lehn Vergleichnus behalten wir einem Keyser und Römischen König bevor.* multò minus autem repudiato imperatore in arbitros de iis committi possit *arg. 2. f. 15. S. ult. & 46. in fin.* Reink. *d. c. 19. n. 104. & seq.* Myler. *d. princip. & stat. imp. c. 20. p. 210. add. Rosenth. d. feud. c. 9. concl. 22. n. 4.* An verò etiam exclusis paribus Curiae seu Principibus imperii ipse solus hujusmodi causas decidere possit, nec necessitate juris eos adhibere teneatur, dubio non caret? Nos exercitii gratiâ affirmativam defendere conabimur cum
C Reink.

Reink. d. c. 19. n. 19. & seqq. Carpz. d. Leg. Reg. c. 9. sect. 12. n. 27.
Confer. instr. Pat. art. 5. n. 20. § **den Gerichtlichen Process**
in fin. quippe quam etiam feudorum moribus congruere patet
ex 2. f. 34. pr. & 1. f. 18. pr. Diss. Limn. d. jur. publ. l. 2. c. 9. n. 32. &
54. cum alleg. Porro etiam occasione verborum: **gänglich und**
endlich. quæ d. tit. 7. expressè sunt inserta, quaritur. (I.) Num
etiam in possessorio solus imperator exclusâ Camerâ de hisce feu-
dis iudicet? Negativæ namque inhærentes dicunt, ob hanc ipsam
causam vocem **gänglich** adjectam fuisse, ut excludatur possesso-
rium, eò quod sententia in eo lata, licet ex quorundam opinione
pro definitiva habeatur. Gail. l. O. 7. n. 4. non tamen per eam
parti victæ statim res omninò abjudicetur, sed ipsi ad petitorium
regressus detur. Reink. d. p. 1. cl. 4. c. 19. n. 51. E contrario vero af-
firm. sequentes præcipuè nituntur (1.) generalitate textus, & quod
etiam in isto vocula **gänglich** satis vim suam exerat, quando alte-
ra pars à possessione penitus repellitur ita, ut primâ petitione
planè explosâ, proprietatis iudicium intentare necesse habeat,
si modò aliquid velit & possit suâ intentione consequi. Arum.
Disc. 3. ad Aur. Bull. tb. 42. (2.) quod aliàs ille, qui de possessorio
cognoscit, etiam petitorium in fraudem Imperatoris ad se tra-
here posset, cum unum alterius sit præparatorium Gail. l. O. 35.
n. 11. & continentia cause non sit dividenda, sed propter conne-
xitatem coram uno iudice terminanda. l. 10. C. d. iudic. c. 1. in
med. & d. seq. poss. Nob. Dn. Struv. Exerc. ad ff. 9. tb. 54. ut adeò
absurdi evitandi gratiâ vox **gänglich** non aliter quam latè intel-
ligi possit. vid. Magnificus Dn. Richter Præceptor atque Patronus
meus omni honoris & observantia cultu atatem prosequendus Cent.
reg. jur. l. n. 25. ad quod (3.) etiam facit, quòd sec. rectius sentien-
tes aliàs quoque in omni causa feudali non minus possessorium,
quam petitorium coram Domino vel paribus intentari debeat.
Nob. Dn. Struv. d. Ex. ult. tb. 4. Gemmel. comp. jur. feud. part.
1. pag. 130. vers. consequenter quaritur. Et huic posteriori opi-
nioni tanquam veriori etiam nos hac vice subscribere non vere-
mur cum Limn. d. c. 9. n. 78. Longius aberrare videntur illi, qui
(II.) dictum verbum **gänglich** ad ipsum corpus & quantitatem rei
controversiæ referentes dubitare volunt: An, si non de integro
feudo

feudo regali, sed certa saltem ejusdem parte contendatur, adhuc quoque solius imperatoris sit cognitio? Hanc enim dubitandi rationem reliqua *d. t. 7.* clara verba facile diluunt, utpote quæ non illum, quem *dis. volunt*, sensum præ se ferunt, sed qualitatem sententiæ decisoriam & privatoriam unicè respiciunt. *vid. Reink. d. c. 4. n. 100.* Et hoc, quod hæctenus de iudice feudi regalis immediati diximus, obtinet etiam in regalibus separatim in feudum ab imperatore datis, licet forsitan respectu feudi minoris dignitatem regalem annexam non habentis alicui sint concessa. *Cap. Ferdin. III. art. 25. verb. der darüber (Zollregalien) einfallende Streit-entscheidung vor niemand anders als uns gehörig. Reink. d. c. 19. n. 49.*

X. Quod si verò de feudis non regalibus s. minoribus immediatis duo inter se contendant, Cameram Imperialem iudicem competentem esse plurimi statuunt, ita tamen, ut Imperator cum Camera hoc in casu concurrat & præventioni locus existat.

Rosenth. d. feud. c. 12. concl. 1. n. 27. & seqq. Gail. 1. O. 29. n. 30 & seq. & O. 121. n. 3. novissimè Myler. d. princip. & stat. imp. c. 20. pag. 209. ex hac potissimum ratione, quod in *alleg. tit. 7.* tantum causæ feudorum imperii regalium exceptæ legantur, earumque cognitio non tam ob qualitatem feudalem, ratione cuius per se & naturâ suâ ad Dominum feudi spectat, quam propter dignitatem & gravitatem istis feudis in hærentem soli imperatori in signum præeminentis superioritatis sit reservata, *Reink. d. c. 19. n. 67.* quod cum cesset in aliis feudis minoribus, ideoque etiam lites de hisce feudis orientes coram Camerâ ventilari ab eaque terminari posse, non quidem tanquam ab ordinario loci, sed ut iudice feudali, vices ipsius Cæsareæ majestatis tanquam Domini feudi sustinente, eamque in administratione justitiæ referente. *Ros. d. n. 27.* Ab hac autem sententia recedunt alii, horum, perinde ut regalium, iudicem solum imperatorem constituentes,

C 2

quos

quos cum suis rationibus refert Limn. *d. lib. 2. c. 9. n. 159. & seqq*
ut ferè imperatorià decisione hac in re opus esse videatur.

XI. Hæc ita in feudis immediatè imperio
subjectis obtinent: De cæteris namque, quæ
mediatè imperio subsunt, inter duos vasallos
orta contentio non à solo feudi Domino, sed ad-
hibitis simul paribus curiæ determinari debet.

Quamvis enim jus feudale Jurisdictionem istam cuiuslibet
feudi Domino tribuat *2. f. 55. §. præterea. c. 5. X. d. judic. c. 6. d. for.*
compet. Illam tamen, ut ex aliis locis apparet, simul inter feuda
dignitatis tam regalia, quam in specie nobilia ab ipso rege seu im-
peratore concessa, & alia per Ducum, Comitum &c. subinfeuda-
tionem constituta, differentiam adstruere videtur: quod de iis
semper solius Domini, regis videlicet seu imperatoris sit cogni-
tio, nec teneatur pares curiæ in consilium adhibere. *1. f. 18. pr.*
junct. 2. f. 10. pr. vers. qui verò à principe verb. Capitaneus (ideò
forsan, quia indignum videbatur, regiam majestatem ita con-
stringi, ut lites de hisce feudis immediatè ab ipsâ profectis ob-
ortæ solâ ipsius sententia decidi non possint.) In hisce verò Do-
minus inferior excluso parium judicio ipse solus judicare ne-
queat. *d. vers. Præterea 2. f. 15. verb. cum suâ Curia Dominus. non*
obst. d. 2. f. 34. pr. verb. Cætera verò caussa apud pares curia. quæ
cum nullâ factâ mentione Domini priori membro opponantur,
inde videri posset, ipsum ab harum caussarum dijudicatione
fuisse exclusum. Respondetur enim (1.) textum cum *d. vers. præ-*
terea esse conjungendum, causamque (2.) istius rei hanc fuisse,
quod compilatoribus juris feudalis non fuerit controversum,
ipsum Dominum posse judicare, ut videre licet ex *d. 2. f. 15.* sed
hoc solùm, an teneatur Dominus pares adhibere, id quod deci-
ditur *d. 2. f. 34. pr. & d. 1. f. 18.* in quo verba: *in judicio ex d. 2. f. 15.*
ita sunt explicanda: *à Domino instituto, & cui Dominus præ-*
est. Et istam juris feudalis de paribus adhibendis dispositionem,
cum nullo jure reperiat sublatam, quin & hodiè sit observanda,
dubi-

dubitari non debet. *arg. l. 32. C. de appell. Nob. Dn. D. Struv. Ex feud. ult. tb. 5. pr. Cujac. de feud. lib. 1. tit. 15. & alleg. à Rosen. c. 12. concl. 1. n. 9.* Dissentiunt alii, cognitionem inter duos vassallos unà cum Domino paribus saltem eo in casu tribuentes, quando quæstio est inter duos assertos vel ambiguos vassallos, quorum uterque dicit, feudum controversum esse antiquum, & ad se tanquam agnatum spectare. *Curt. Jun. tr. feud. p. 7. q. 1. n. 6. Gemmel. comp. jur. feud. p. 2. p. 127. & alleg. à Rosenth. d. c. 12. concl. 1. n. 8. lit. b. & concl. 2. n. 17. lit. t.*

XII. Hactenus de iudice inter duos vassallos tam immediatos quam mediatos. Restat ut etiam videamus, coram quo controversia inter ipsum Dominum & vassallum finiri debeat. Et paribus Curia id munus in jure feudali deferri cum feudistis communiter asserendum videtur, sive principaliter sive per consequentiam, sive ipsum supremum feudi Dominum sive alium inferiorem causa concernat.

De lite principaliter Dominum tangente sunt textus *l. f. 22. §. ult. 2. f. 16. & 39. §. si inter. 2. f. 55. §. pen Gail. 1. O. 1. n. 54.* quod verò idem obtineat, quando per consequentiam causa ad ipsum spectat, satis probat *tex. 2. f. 46.* in quo paribus Curia, h. e. vassallis ab eodem Domino immediato feuda tenentibus. *vid. Dn. D. Struv. Exerc. feud. 4. tb. 18.* nulla alia de causa cognitio tribuitur, quam quod in casu ibidem proposito vassallus succumbens adversus Dominum suum de evictione habeat regressum. Similis casus habetur *in 2. f. 15. add. Obrecht. d. jur. feud. l. 4. c. ult. n. 33. usq. ad n. 93.* Et hoc in tantum procedit, ut nec ipse imperator iudicium parium ejusmodi in casu effugere queat propter generalitatem textus *d. 2. f. 55. vers. præterea arg. 1. f. 13 in fin. &*

14. Ros. d. concl. 3. n. 12. Limn. d. 7. P. l. 2. c. 19. n. 76. Obrecht. d. c. ult. n. 33. Non obst. (1.) quod sicut de jure civili procurator fisci in causis ad fiscum spectantibus judicare potuerit: Ita etiam & multò magis ipsi imperatori istud licere videatur. per l. 9. ff. d. off. procons. t. t. C. ubi caus. fisc. l. 3. ff. d. his, qua in test. del. l. 41. d. hered. instit. Præterquam enim quòd, ut ex dictis locis apparet, plerunq; non ipsi imperatores cognoverint, sed certos quosdam eam in rem judices habuerint, nemoq; regulariter in suâ causâ judex esse possit. Vid. Dn. D. Struv. Ex. ad ff. 4. th. 55. etiam non nisi jure feudorum consuetudinario planè deficiente ad jus commune recurrere debemus. 2 f. 1. (2.) objicitur, quod cum omnis jurisdictio penes imperatorem sit, ac ipse superiorem non recognoscat, alius ejusdem judex esse non possit, quippe cui sese non submiserit. R. enim (1.) per instantiam art. 5. A. B. ubi salvâ ipsius potestate supremâ Electorem Palatinum Rheni judicem sortitur. non obst. l. 4. ff. d. recept. arb. (2.) jurisdictionem istam ne in vasallo quidem, nedum in Domino subjectionem inducere. Vid. th. 4. in med. eamque (3) ex illo contractu, quo Dominus & Vasallus constituuntur, sec. mores feudorum venire, Imperatorem autem sec. jus naturale seu gentium ex contractu suo obligari dubium non est. Nob. Dn. Struv. Ex. ad ff. 2. th. 9. Quo ipso simul etiam quodammodo removetur eorum opinio, qui d. dispositionem art. 5. A. B. etiam in causis feudalibus locum habere autumant, quos latius refutat Reink. d. reg. sec. & Ecc. l. 1. cl. 4. c. 5. Et hætenus dicta de Domino à judicandi munere hoc in casu removendo procedunt, nisi litigantes vasalli omisâ fori declinatoria jurisdictionem Domini tacitè prorogarint per l. 77. ff. d. judic. Obrecht. d. c. ult. n. 179. Rosenth. d. c. 2. n. 21. ubi varias hujus rei ampliaciones recenset.

XIII. Ut verò vel coram Domino feudi vel paribus Curia dicto modo judicium institui possit, duo insuper à feudistis requiruntur.

runtur. (1.) ut de feudo sive re feudali sit contentio. (2.) ut, litigantes aut revera feudi illius, de quo quaestio est, Dominum & vasallum, aut unius ejusdemque Domini vasallos esse certo constet, vel isti ad minimum tales sese asserant.

Prius equidem requisitum quod attinet, illud praecise exigi satis patet ex. 2. f. 55. *vers. praeterea junct.* 2. f. 39. *S. si inter.* in posteriori tamen etiam solam assertionem vasalliticam ad jurisdictionem hanc fundandam sufficere, proptereaque vasallum putativum non minus ac verum a Domino vel ejus curia vocatum se sistere debere ob text. 2. f. 15. *in fin.* § 46. *in fin.* negari non potest. *eo tantum excepto, quod, ubi cum Domino lis intercedit, adeoque paribus cognitio competit, litis ordinanda gratia vasallus iste putativus insuper ab ipsis improprie prius investiri debeat, quo nim. ejus pares efficiantur* 2. f. 20. *non obst. d. 2. f. 39. vers. sed si nihil.* *Vid. Nob. Dn. Struv. d. Ex. feud. ult. th. 7. in fin.* Utut alii in casu, quo coram Domino lis agitari debet, dissentiant, putantes, non nisi inter vasallos, quorum uterque aliud adhuc feudum ab eo tenet, ejusdem cognitionem consistere posse. Obrecht. *d. l. n. 123. § 138.*

XIV. Caeterum si unum ex hisce requisitis prorsus deficiat, nec utrumque simul concurrat ita, ut vel de re allodiali, vel inter eum qui v. g. expectativam solum in feudo habet, vel inter vasallos non ab eodem Domino feudum recognoscentes quaestio vertatur, jurisdictio ista feudalis fundari nullo modo potest, sed iudex loci ordinarius erit adeundus.

Nob.

Nob. Dn. D. Struv. d. Ex. ult. tb. 7. pr. Obrecht. d. l. 4. c. ult. n. 93. & 107. ii: 134. Myns. 1. O. 99. & 5. O. 75. Rosenth. d. c. 12. concl. 2. n. 8, 11. & 12. cum seq. nisi forsitan Domino feudi ordinaria loci Jurisdictio simul competat, quo casu, an controversia feudalis sit, nec ne, parum attenditur. Curt. Jun. p. 7. n. 9. Rosenth. d. concl. 2. n. 60. & ibi alleg. lit. π.

XV. Non tamen è contrario positis istiusmodi requisitis statim hinc consequitur, quod Dominus vel pares in dictis casibus necessario cognitionem subire debeant litesque feudales ipsimet dirimere cogantur.

Quod si enim vel (1.) tam Domino quam vasallis alium adire placuerit, vel speciali pacto investituræ adjecto de certo iudice sibi prospexerint, de quo Obrecht. d. l. 4. c. ult. n. 115. & 162. Rosenth. d. c. 12. concl. 2. n. 52. vel (2.) in provincia quadam aut curia consuetudine vel privilegio aliquo singulares sint constituti iudices feudales, ut: quando in hac vel illa Curia Dominus, vel Dominus & pares conjunctim iudicem constituunt feudalem aut curtis vulgò: etmen tēhen oder Mannrichter / ita tamen, ut is sit quasi præses parium, hi verò ejus scabini & adfessores. Vid. Rosenth. d. concl. 2. n. 43. & seq. Obrecht. d. c. ult. n. 164. quomodo à nobilibus circuli franconici singulare consilium sive iudicium equestre Ritterrath constitutum & à Rudolpho II. imperatore confirmatum esse testatur Wehn. obs. pract. voce Kretstag vers. überdies hat löblich etc. aut (3.) Dominus feudi pares Curie planè non habeat, (4.) alter litigantium eos in testes produxerit (5.) Dominus vel pares curie ex justa & probabili causa ut suspecti recusentur Obrecht. d. c. ult. n. 106. & seqq. aut Denique (6.) dicti iudices in administranda iustitia nimis sint negligentes. Tunc certè quatuor hisce posterioribus casibus quandoque ad ordinarium loci, quandoque etiam ad superiorem; prioribus verò ad iudicem specialiter electum lites feudales pertinere ambigendum non erit.

erit. *Vid. dd. Aut. Nob. Dn. Struv. d. Ex. ult. th. 7. in fine. Curt. jun. p. 7. n. 14. Gemmel. comp. jur. feud. p. 11. pag. 130 pr.* Et hæc de iudice primæ instantiæ: Porro etiam aliquid dicendum, adhuc esset de iudice secundæ instantiæ sive appellationis, sed cum non solum ob quæstionem illam præjudicialem supra *in thes. 10.* nondum decisam quodammodo suspendendum sit iudicium, sed etiam *text. 1. f. 22. & quæ habet Gail. 1. O. 1. n. 56. & 2. O. 156. Myns. 5. O. 5. & 90. n. 3. Rosenth. d. c. 12. concl. 20.* generalem quandam hac de re instructionem suppeditent, ideoque pauca hæc ex istâ intricata alias nec tamen plenè ulibi elaborata feudorum nobilium materiâ delibasse hac vice sufficiat.

S. D. G.

SI datur insignis virtutis palma valenti
Solvere belligerâ Gordia vincla manu:
Hæc quoque danda tibi, cui tot superare labores
Vis fuit, & nodos solvere jure graves.
Ergò Diva Themis meritos mox reddet honores,
Ingenioque feret præmia digna tuo.

*Cl. Dn. Respondenti honoris &
amoris ergò gr. f.*

Christoph Philip Richter D.
Com. P. C. Prof. P. Fac. Jur. Se-
nior, & p. t. Decanus.

MUnera ruricola plenis dum fundit habenis
Distendens spicis horrea flava Ceres
Ingenii tu dona tui diffundis Amice,
& docto Themidos pectore sacra doces;

D

Hinc

Hinc etiam Themis alma tibi sua dona refundet,

Et dabit è pleno præmia larga sinu.

Gratulor, Et magno cedent tibi præmia honori,

Quæ tibi pro meritis donat amica Themis!

Clariss. Dn. Candidato Consobrino &

amico suo singulariter dilecto

ex animo gratulatur

Georgius Adam Struve

D. J. U. Prof. P.

P*Arrhasii ingeniosa manus sibi jura tabellæ*

*Vindicat, ars fundo dignior ipsa suo est.**

** §. si quis.*

Tu mihi Parrhasius, feudum dum nobile pingis,

34. Inst. de

R. D.

Dignus es, hac fundum qui mereare manu.

Officii gratiâ scripsi ex tempore

J. Strauch D. Præses.

N*on spes, non votum, non somnus præstat honores;*

Ast hoc conciliant sudor durique labores.

Qui cupit optatam metam contingere, certet;

Nam nisi certantis cingunt sua tempora lauro

Ardalides Musæ, quoniam virtutis amara

Est via, spissis & semper circumdata septis.

Et nemo fructus dulcem gustare meretur

Virtutis, qui non ventos perpessus & imbres.

Cum sic Aonidum Musarum castra secutus

Hactenus Astræ soboles: Clarissime Fautor,

Ut decet egregium pietatis & artis Alumnus.

Continuo aggressus nodosi dogmata Juris,

Et solidos legum studiosè evolvere nexus.

Præmia nunc igitur curis studioq; fidei

Digna tuo capies, rubram capitiq; coronam

Imponet Patrum series dilecta Lycæi.

Hinc

*Hinc quoniam quivis ipsi gratantur amici,
Gutture non rauco dicentes júbila læta.
Cur ego conticeam? Votis ardentibus oro
Terrarum Dominum, cui parent omnia soli,
Ut Tibi collatum jam ritè secundet honorem.
Vive valeque diu: Ponderus Deus addito Votis.*

Quod faustæ gratulationis ergò Dn. Docto-
rando apponere voluit ac debuit

Johan. Christophorus Hartmannus
Saxo-Hennebergicus Stud. Phil.

Imperii Moderator iis insignia Feudi
De Regno benè qui demeruère dicat:
Sic Themis & merito semper sua præmia confert,
donaque pro magno digna labore parat.
Ut quoque nunc capias insignia splendida Juris,
stamine de feudo Te meruisse probas.
Nec nisi ritè probas: felices gratulor ausus,
& faveat cœptis Numina sancta precor.

Gratulationis ergò pauca hæc Clarissimo
Dn. Doctorando, Cognato suo plurimum
honorando scribere debuit

Johann. August. Struve.

Dum, quid sit, doctè pertractas, Nobile Feudum,
Ingenium prodis nobile ritè Tuum!
Nobilibus studiis hos Nobilitatis Honores
Quarere, cura Tibi nobilis una fuit:
Nobilis in præsens eadem est Tibi cura. Labori
Nobilis, hinc, Feudi portio, cedit Honor.

Brevibus hisce Dno Cognato Suo, nobili hoc themate
nobiles Doctoris in Utroque Jure Hono-
res ambienti adplausum venit

Christophorus Bartholdus Struve/
Partbenopolianus Saxo.

ES

Est labor, est ingens, & fermè maximus, ante
Quàm quis scrutetur sinuosa volumina juris,
Nec non supremus juris, qui sperat honores,
Impendendus: sed tandem labor omnia vincit
Improbis, atque suos viridi Themis alma coronâ
Cultores cingit; quod tu quoque, Frater amande,
Testaris, qui nunc spaciola ferè æquora juris
Eminus multos sudasti strenuus annos,
Adque ad pergratum meriti jam littus honoris
Jure capessendum, quæ sit natura vasalli
Nobilis, ac ejus hodie, quæ jura revelans
Discutis. hisce tuis insta, Deus annuat illis,
Cœptis, mox capies certissima feuda Themistos,
Illaque Te fidum cupit investire vasallum.
Laudo tuos ausus: tantos benè vertat honores,
Hoc precor, hoc voveo, quod faxit & almus Jova.

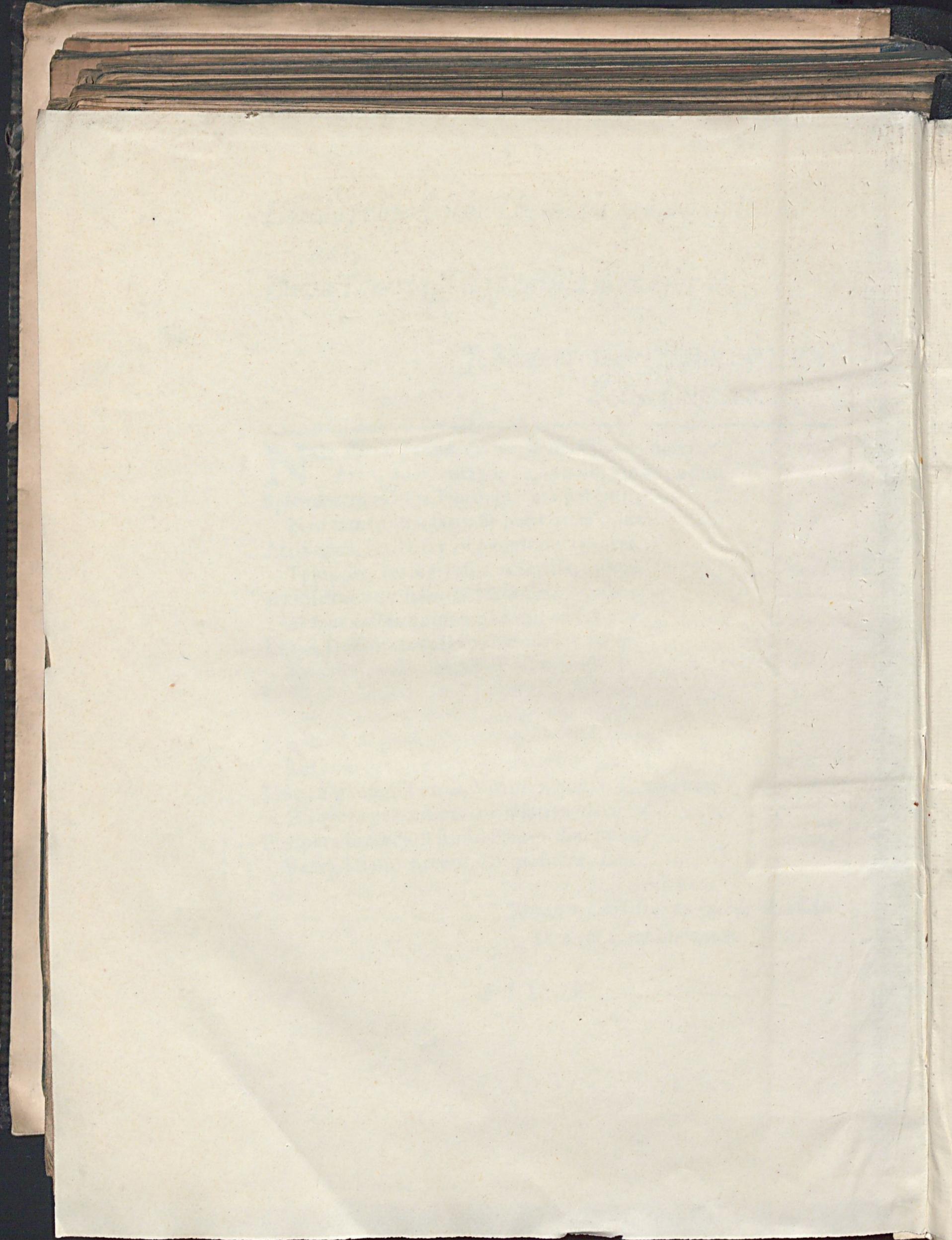
*Hac
Venâ non amanâ
Mente tamen serenâ
& ex fraterno affectu adjicere voluit*

Johan Caspar Hummel.
Schleus. Fr.

F I N I S.

ULB Halle
005 125 669

3

1017

1657, 10^a 1.
RIDICÆ

NOBILI, *M^{id}*

agnifici & Nobilif
n Illuftri Salanâ,
MPLISSIMO, CON-
CELLENTISSIMO

TRAUCHIO, *3²*

ademia Celeberrimo,
no iudicio Ducum Saxo-
re graviffimo, &c.
ue Promotore suo
ruando.

guralis loco
NTIA
monores & privilegia
apeffendi
amini fubmittit

R Hummel
Ctorum,
& pomeridianis.

Æ,
LE KREBSIO,
C LVII.